

Arrest

nr. 216 090 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 17 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 november 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 augustus 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.2. Op 8 januari 2013 wordt het dossier overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 18 januari 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

1.4. Op 29 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.5. Op 19 oktober 2017 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf.

1.6. Op 19 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:
(...)*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾,

*-tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder geldige inreisstempel.

Op 24.07.2017 deed betrokkene te Herentals een verklaring van wettelijke samenwoning met meneer B.R. (...) (°23.01.1995), die de Servische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met meneer B.R. (...) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, waarbij zij erop wijst dat de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dient te worden toegepast, bepaling waarvan in de bestreden beslissing toepassing werd gemaakt om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn. Zij meent dan ook dat bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel de staatssecretaris niet anders vermag dan in uitvoering van voormelde bepaling een nieuw bevel aan de verzoekende partij te laten betekenen.

Ter terechtzitting doet de verwerende partij afstand van voormelde exceptie van onontvankelijkheid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“Een terugkeer naar verzoeksters land van herkomst zal een schending van verzoeksters gezins-, familie- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM met zich meebrengen.

Artikel 8 EVRM bepaalt :

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. “

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en familieleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven. Het familieleven van verzoekster speelt zich volledig hier in België af.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het bestaan van een familie- en gezinsleven, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Tussen ouders en kinderen is er quasi altijd een gezinsband, ook als deze ouders gescheiden zijn (EHRM Berehab e.a. t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

In casu is de sterk afhankelijke gezinsband tussen verzoekster en haar partner en kinderen duidelijk. Zij heeft reeds meer dan vijf jaar een relatie met de heer B.R. (...) en hebben samen twee kinderen. Zij wonen al jaren allemaal samen op hetzelfde adres en vormen een hecht gezin. Verzoekster vroeg eveneens de toelating om wettelijk samen te wonen met haar partner en wacht dienaangaande nog op het antwoord van de ambtenaar van de burgerlijke stand.

Aan het bestaan van een gezinsleven, of aan de hechtheid hiervan, kan dan ook niet getwijfeld worden.

Verwerende partij was op de hoogte van dit gezins- en familieleven. Ten tijde van haar asielaanvraag was verzoekster reeds zes maanden zwanger van haar eerste kind met haar partner, wat bij de registratie van de aanvraag ook duidelijk werd aangegeven. Daarnaast werden beide kinderen in België geboren én beschikken beide kinderen over verblijfsrecht in België. Zowel de verwantschapsband langs moederszijde als langs vaderszijde staat onmiskenbaar vast en werd bijgevolg ook zo opgenomen in het rijksregister. Hun bestaan is bijgevolg reeds sinds de geboorte bekend. Ten slotte vroeg verzoekster op 24 juli jl. ook de registratie van haar wettelijke samenwoning met haar partner aan, waarbij ook opnieuw verschillende malen duidelijk melding werd gemaakt van de twee gezamenlijke kinderen bij de verschillende verhoren die verzoekster diende te ondergaan.

Het bevel werd overigens afgeleverd tijdens het verhoor bij de politiediensten in het kader van de registratie van de wettelijke samenwoning van verzoekster en haar partner. Bij dit verhoor werd opnieuw zeer uitgebreid gesproken over hun gezamenlijke kinderen én werden tevens een enorm aantal foto's van hun gezinnetje voorgelegd. Ter illustratie voegt verzoekster bij onderhavig verzoekschrift eveneens enkele foto's toe die werden voorgelegd aan de politiediensten (stuk 5).

Verwerende partij wist dus, of had minstens redelijkerwijze moeten weten, dat verzoekster twee minderjarige kinderen met verblijfsrecht van onbepaalde duur op het Belgisch grondgebied heeft.

Desalniettemin houdt verwerende partij op geen enkel moment rekening met verzoeksters minderjarige (en overigens zeer jonge) kinderen die wettig op het grondgebied verblijven en het gezinsleven — beschermd door artikel 8 EVRM — dat zij uitoefenen met verzoekster bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er valt geen enkele motivering hieromtrent terug te vinden in de bestreden beslissing.

Verwerende partij stelt enkel : “Op 24.07.2019 deed betrokkene te Herentals een verklaring van wettelijke samenwoning met meneer B.R.f (...) (°23.01.1995), die de Servische nationaliteit heeft. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met meneer B.R. (...) geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. “

Het feit dat de wettelijke samenwoning nog niet geregistreerd is wil niet zeggen dat verzoekster geen gezinsleven met haar partner heeft uitgebouwd. Een feitelijk koppel kan (met of zonder verblijfsrecht) eveneens een gezinsleven opbouwen dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Los van het verblijfsrecht dat er al dan niet op volgt had verwerende partij nog steeds een degelijke toetsing aan een hogere rechtsnorm, in casu artikel 8 EVRM, dienen uit te voeren, quod non. Het loutere feit dat er geen automatisch recht op verblijf gekoppeld is aan de registratie van een wettelijke samenwoning volstaat geenszins om te besluiten tot de verenigbaarheid met artikel 8 EVRM.

Gezien er een gezinsleven bestaat diende er nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Verwerende partij heeft dit volledig nagelaten.

In casu betreft het een eerste maal dat toelating tot verblijf wordt verzocht, en dient er bijgevolg geen toetsing te gebeuren aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM.

In dit geval moet er wel volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op een privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en ontwikkelen wanneer blijkt dat er ernstige hinderpalen zijn om dit gezinsleven elders verder te zetten. Dit gebeurt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

In casu blijkt uit niets dat verwerende partij deze belangenafweging zou hebben uitgevoerd.

Er zijn nochtans ernstige aanwijzingen dat verzoekster haar familie- en gezinsleven elders niet kan verderzetten. Haar kinderen zijn hier geboren en beschikken over een verblijfsrecht van onbepaalde duur, net als haar partner. Er kan niet redelijkerwijze van hen verwacht worden dat ze afstand zouden

doen van dit verblijfsrecht en zich elders zouden vestigen. Daarnaast hebben haar kinderen nooit een ander land dan België gekend, gaan zij hier naar school, zijn ze zelf een netwerk van vriendjes en vriendinnetjes aan het uitbouwen, etc..

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing op geen enkele manier rekening heeft gehouden met verzoeksters gezinsleven in België en daardoor hoogst onzorgvuldig, kennelijk onredelijk én in strijd met artikel 8 EVRM handelde.

De bestreden beslissing vermeldt niets over het bestaan van de kinderen, hun leeftijd, de kwetsbare positie waarin zij zich bevinden en de impact van de bestreden beslissing op hen. Daarbij diende ook steeds rekening te worden gehouden met het hoger belang van het kind.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheidpassend belang gehecht.

2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ... “

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “7. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegedeeld.

Overweging 22 van de Terugkeerrichtlijn verduidelijkt dat “[o]vereenkomstig het Verdrag van 1999 van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn het belang van het kind voorop te stellen. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dienen de lidstaten bij de uitvoering van deze richtlijn de eerbiediging van het gezinsleven voorop te stellen. “

Overweging 24 voegt hieraan toe: “In deze richtlijn worden de grondrechten en de beginselen in acht genomen die met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie worden erkend. “

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...) “ (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. “

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' van 29 mei 2013 (Committee on the Rights of the Children, 'General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)' 29 mei 2013.) het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child, 1 and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context. “

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity. “

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation. “

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

“32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child. “

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

“42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development. “

Het is vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie. Het recht op een

gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privéleven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, *Uner v. the Netherlands*, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Recent heeft het EHRM in het arrest *Jeunesse t. Nederland* van 3 oktober 2014 nog duidelijker gesteld in welke mate lidstaten het belang van het kind moeten laten primeren.

Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang:

“109. Where children are involved, their best interests must be taken into account (see *Tuquabo-Tekle and Others v. the Netherlands*, no. 60665/00, § 44, 1 December 2005; *mutatis mutandis*, *Popov v. France*, nos. 39472/07 and 39474/07, §§ 139-140, 19 January 2012; *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135; and *X v. Latvia [GC]*, no. 27853/09, § 96, ECHR 2013). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see *Neulinger and Shuruk v. Switzerland*, cited above, § 135, and *X v. Latvia*, cited above, § 96). Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.

“

Bij gezinsvorming of -hereniging houdt het EHRM vooral rekening met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders (§118 van het *Jeunesse* arrest).

Er werd in casu op geen enkele manier rekening gehouden met het hoger belang van het kind en de impact van de bestreden beslissing op het kind. Meer zelfs, het bestaan van verzoeksters kinderen wordt volledig genegeerd door verwerende partij. Het spreekt voor zich dat het bevel om het grondgebied te verlaten voor verzoekster, ook haar kinderen treft. Indien verzoekster het Belgische grondgebied zal moeten verlaten zonder haar kinderen, zal dit een schending uitmaken van hun gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM. Gezien de kinderen verblijfsrecht hebben in België, hier geboren zijn en het thuisland van hun moeder nog nooit hebben bezocht is het tevens volstrekt onredelijk en geenszins in het belang van het kind om te verwachten dat zij mee het grondgebied zouden verlaten.

Bovendien zal niet alleen hun recht om niet van de ouders te worden gescheiden worden aangetast, maar ook hun recht om rechtstreeks persoonlijk contact met verzoekster te onderhouden. Haar kinderen zijn namelijk vier en vijf jaar oud. Het is onmogelijk om contact met hen te onderhouden via telefoon of internet, daar zij simpelweg niet in staat zijn om op dergelijke manier te communiceren. Daarbij is het ook onmogelijk voor haar kinderen om verzoekster zelfstandig te gaan bezoeken in Kosovo. Ten slotte laten ook de financiële middelen het niet toe om op regelmatige basis met het hele gezin op 'vakantie' te gaan naar Kosovo.

Het is duidelijk dat verwerende partij op geen enkele manier rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van verzoekster, en de weerslag van de beslissing op hen. Het onderzoek van verwerende partij was dan ook uiterst onzorgvuldig. Verwerende partij had rekening moeten houden met de feitelijke omstandigheden van het geval *quod non*.

De bestreden beslissing schendt daardoor niet enkel artikel 8 EVRM, maar ook artikel 24 van het Handvest, door geen rekening te houden met het belang van het kind, en het bestaande gezinsleven van verzoekster en haar kinderen onvoldoende in rekening te brengen.

In casu is er *prima facie* een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, en was verwerende partij hiervan op de hoogte. De bestreden beslissing zorgt ervoor dat dit gezinsleven totaal verscheurd wordt, en dat

verzoekster voor langere tijd haar eigen kinderen en partner niet meer kan zien. De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, door geen enkele rekening te houden met verzoeksters gezinsleven en haar feitelijke omstandigheden.

Daarnaast heeft verwerende partij ook geen enkele rekening gehouden met het hoger belang van het kind zoals vereist door artikel 74/13 Vw.

Verwerende partij ging dan ook onzorgvuldig te werk, en schendt hierdoor onmiskenbaar de zorgvuldigheidsplicht.

De motivering hieromtrent ontbreekt bovendien volledig, en houdt dan ook een schending in van de motiveringsplicht waaraan verwerende partij als administratief bestuur onderworpen is."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.4. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij moeder is van twee kinderen die in België verblijven. Zodoende blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van de gezinssituatie van de verzoekende partij en meer bepaald van de minderjarige kinderen. Uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing, noch uit de verweernota blijkt dat de verwantschapsband of het gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar kinderen wordt betwist.

De Raad wijst er nog op dat gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld.

3.5. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf

(EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66) als voor situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van het bestuur om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de beoordeling van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een 'fair balance' moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

3.6. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, *quod in casu*, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name (i) het behouden van eenheid van het gezin en (ii) het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 135-136). Bijzondere aandacht moet bijgevolg worden besteed aan de ernst van de moeilijkheden waarmee de kinderen zouden worden geconfronteerd in het land van herkomst. Relevant voor dit onderzoek zijn de omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals de leeftijd van de minderjarige kinderen, de omvang en hechtheid van hun culturele, sociale en linguïstische banden met zowel het land van herkomst als met de Verdragsluitende staat, de duur van hun verblijf in de Verdragsluitende staat en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een fundamentele kwestie is de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 18 oktober 2006, nr. 46410/99, Üner v. Nederland, par. 58; ; EHRM 25 maart 2014, nr. 2607/08, Palanci v. Zwitserland, par. 51 en 62; EHRM 8 juli 2013, nr. 3910/13, M.P.E.V. v. Zwitserland, par. 57; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 en 60).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

3.7. Artikel 8 van het EVRM wordt ook weerspiegeld in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn opgelegde verplichtingen dient te voldoen en zij de betrokkene daarover moet horen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk zodat wordt gewaarborgd

dat de verwerende partij, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Het is aan de verwerende partij om in het kader van dit onderzoek de vreemdeling vervolgens in de mogelijkheid te stellen om de nodige elementen en standpunten kenbaar te maken. De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aangezien het bestreden bevel een tenuitvoerlegging is van de Terugkeerrichtlijn (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, pt. 21).

Deze bepaling is erop gericht te waarborgen dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen.

3.8. De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing en kan niet, zonder zijn in artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet vastgelegde annulatiebevoegdheid te overschrijden en zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen, oordelen op grond van motieven die niet in de aanvankelijk bestreden beslissing voorkomen. Enkel de wettigheid van de motieven uit de aanvankelijk bestreden beslissing mag worden beoordeeld (cf. RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bijgevolg moet de Raad nagaan of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of het bestuur zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een 'fair balance' tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- en privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (zie RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.9. Er wordt niet betwist dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt verwezen naar het gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige kinderen, noch naar het hoger belang van haar minderjarige kinderen, zodat thans uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot de belangenafweging die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij op enig ogenblik het gezinsleven van de verzoekende partij met of het hoger belang van de minderjarige kinderen in ogenschouw heeft genomen.

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt aldus dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissing rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partij en het gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige kinderen. Er wordt in de motieven van het bestreden bevel, noch in het administratief dossier blijk gegeven van een onderzoek naar of afweging van het hoger belang van de kinderen en het gezinsleven van de verzoekende partij met haar minderjarige kinderen.

De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling en belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.10. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte is van de aanwezigheid op het Belgische grondgebied van minderjarige kinderen in het gezin van de verzoekende partij. Eveneens blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de specifieke gezinssituatie van de verzoekende partij waarbij de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft, doch waarbij haar partner, waarmee zij de wettelijke samenwoning heeft aangevraagd, legaal op het grondgebied verblijft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet of de kinderen van de verzoekende partij al dan niet over een legaal verblijf beschikken in België. De Raad merkt op dat de kinderen niet vermeld worden op het bestreden bevel en de verwerende partij in haar verweernota melding maakt van "*kinderen in regelmatig verblijf*". De vaststelling of de minderjarige kinderen al dan niet over een legaal

verblijf beschikken in België, doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat de kinderen worden geraakt door een verwijderingsmaatregel die wordt genomen ten aanzien van hun moeder.

Aldus diende de verwerende partij bij het treffen van de *in casu* bestreden verwijderingsmaatregel rekening te houden met het gezinsleven met en het hoger belang van deze kinderen. Dit is volgens de verzoekende partij niet gebeurd.

In de bestreden verwijderingsmaatregel is geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezinsleven met en het hoger belang van de kinderen. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee voor het nemen van de *in casu* bestreden beslissing rekening zou zijn gehouden.

Aldus wordt geen blijk gegeven van een gedegen onderzoek naar of afweging van de specifieke gezinssituatie en het hoger belang van het kind.

3.11. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij bij het geven van het bestreden bevel niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling en afweging die haar toekwamen in het licht van artikel 8 van het EVRM.

3.12. Waar de verwerende partij stelt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt overwogen dat het aan de verzoekende partij toekomt om vanuit het buitenland de geëigende procedure te volgen, ten einde zich in België bij haar partner en kinderen in regelmatig verblijf te voegen, dat aan de verzoekende partij dus uitdrukkelijk wordt opgedragen om de vigerende verblijfsreglementering te respecteren, dit opdat het gezinsleven in België verder zou kunnen worden beleefd, dit terwijl uit het gedrag van de verzoekende partij blijkt dat het allesbehalve onmogelijk is om voor beperkte tijd het Rijk te verlaten daar zij dit reeds eerder deed, dat haar beschouwingen dat de kinderen nooit een ander land hebben gekend, hier naar school gaan en een netwerk van vriendjes hebben opgebouwd voorbij gaan aan de essentie van de bestreden beslissing dewelke er enkel toe strekt de verzoekende partij ertoe te brengen om de verblijfsreglementering te respecteren en via de geëigende procedure een verblijfsrecht in België aan te vragen, kan zij niet gevolgd worden. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers geenszins dat overwogen wordt dat het aan de verzoekende partij toekomt om vanuit het buitenland de geëigende procedure te volgen, ten einde zich in België bij haar partner en kinderen in regelmatig verblijf te voegen. In de bestreden beslissing wordt enkel overwogen dat de intentie om wettelijk samen te wonen de verzoekende partij niet automatisch recht geeft op verblijf en dat een terugkeer naar het land van herkomst dan ook niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en geen breuk van de familiale relatie betekent wat geen moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De verwerende partij betoogt daarnaast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het voor de verzoekende partij, niettegenstaande zij minderjarige kinderen had, perfect mogelijk is gebleken om het Belgische grondgebied voor bepaalde tijd te verlaten, zodat zij niet ernstig kan voorhouden dat dit op heden plots wel onmogelijk zou zijn, dat haar beschouwingen dan ook niet verenigbaar zijn met haar eigen gedrag de voorbije jaren, waarbij zij – na haar asielaanvraag in 2012, minstens nog tweemaal het Belgische grondgebied heeft verlaten, waarbij zij zich kennelijk niet gehinderd wist door de aanwezigheid van partner en minderjarig(e) kind(eren) in het Rijk. Zij stelt ook dat de verzoekende partij geen overtuigende elementen aandraagt waarom het enkel mogelijk zou zijn om enkel in België een gezinsleven verder te zetten of uit te bouwen, dat gelet op de zeer jonge leeftijd van de kinderen, alsook gelet op het feit dat haar partner niet de Belgische nationaliteit heeft, terwijl zij zelf verklaard heeft in het kader van haar asielaanvraag jarenlang in Duitsland te hebben gewoond, aangenomen moet worden dat het voor de verzoekende partij en haar gezin wel degelijk mogelijk is om elders een gezinsleven uit te bouwen indien zij zou nalaten om via de geëigende procedure een verblijfsrecht te verwerven in België. Zij merkt voorts op dat het EVRM geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven, dat artikel 8 van het EVRM evenmin zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door de vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren, en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan, dat het immers de taak is van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren, dat de staat gemachtigd is de voorwaarden hiertoe vast te leggen, dat de minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling in onwettig verblijf, dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in weg staat. De verwerende partij vervolgt dat reeds geoordeeld werd dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit

is van die documenten niet strijdig is met artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing heeft, volgens de verwerende partij, niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te komen nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor regelmatige binnenkomst, dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch dat zij dient te voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden. Betreffende het belang van de minderjarige kinderen, merkt de verwerende partij op in haar verweernota dat de bestreden beslissing er niet aan in de weg staat dat de beide kinderen in België blijven bij de vader – waarvan de verzoekende partij zelf uitdrukkelijk stelt dat de verwantschapsband een vaststaand gegeven is – zodat niet dienstig kan worden voorgehouden dat de bestreden beslissing het hoger belang van de kinderen zou schenden, nu de louter tijdelijke afwezigheid van de verzoekende partij niet van die aard kan worden beschouwd dat de belangen van de kinderen in het gedrang zouden gebracht worden, dat minstens de verzoekende partij in gebreke blijft haar beweringen enigszins concreet te maken.

Bovenstaande argumenten betreffen een *a posteriori* afweging, die geenszins blijkt uit de bestreden beslissing of het administratief dossier, zodat dergelijk betoog niet vermag het gebrek in de bestreden beslissing recht te zetten.

3.13. Het enig middel is gegrond voor zover daarin een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

3.14. Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden van de bestreden beslissing, dienen deze niet meer te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER